

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/176/2018
Identifikačné číslo spisu: 2017200313
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2017200313.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ C. Y., narodeného XX. XX. XXXX, bývajúceho v H., R. XX, 2/ S.. R. Q., nar. XX. XX. XXXX, bývajúcej v T. G. M., G. XXB, XXX XX K., zastúpenej LAW FIRM s. r. o., so sídlom v Bratislave, Špitálska 10, IČO: 36 867 209, proti žalovaným 1/ Hydromelióracie, štátny podnik, so sídlom v Bratislave, Vrakunská 29, IČO: 35 860 839, zastúpenému advocatus s. r. o., so sídlom v Bratislave, Palackého 12, IČO: 36 868 752, 2/ Richter Rasen Slovakia, s. r. o., so sídlom v Závode, Závod 154, IČO: 31 377 017, zastúpenej mzlegal s. r. o., so sídlom v Bratislave, Zámocká 36, IČO: 36 861 529, o zdržanie sa zásahov do vlastníckeho práva, vedenom Okresným súdom Senica pod sp. zn. 5C/174/2008, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28. marca 2018, sp. zn. 25Co/192/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia sú povinní zaplatiť žalovanému 1/ spoločne a nerozdielne náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Žalovanej 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Senica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. januára 2015 sp. zn. 5C/174/2008 zamietol žalobu žalobcov, rozhodol o trovách konania vrátane trov konania štátu a žalobcom uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu prvej inštancie súdny poplatok z návrhu na vypratanie nehnuteľností. Zamietnutie žaloby voči žalovanému 1/ odôvodnil tým, že žalovanému 1/ nie je možné zakázať vstup na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcov, pretože by došlo k porušeniu § 53 a § 53a zákona č. 364/2004 o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) - ďalej len „vodný zákon“. Žalovaný 1/ je totiž správcom čerpacej stanice - vodnej stavby na zavlažovanie a odvodňovanie pozemkov a priamo z citovaného zákona mu vzniká povinnosť udržiavať vodnú stavbu v riadnom stave a zabezpečovať jej údržbu, prevádzku a odborný technicko-bezpečnostný dohľad nad jej prevádzkou. Žalobcovia preto musia strpieť hydromelióračnú stavbu na nehnuteľnostiach, ako aj to, aby žalovaný 1/ v nevyhnutnej miere vstupoval na nehnuteľnosti za účelom prevádzky, rekonštrukcie, prekládky, údržby a opravy hydromelióračnej stavby. Z rovnakého dôvodu zamietol aj žalobu žalobcov pokiaľ sa ňou domáhali

vypratania svojich nehnuteľností. Napokon zamietol aj žalobu žalobcov na uloženie zákazu žalovanému 1/ čerpať vodu z nehnuteľností žalobcov, pretože z vykonaného dokazovania nemal preukázané, že žalovaný 1/ akýmkoľvek spôsobom vodu z nehnuteľností odčerpáva. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby voči žalovanej 2/ vychádzal zo zistenia, že žalovaná 2/ nerealizuje žiadny výkon podnikateľskej činnosti na nehnuteľnostiach žalobcov minimálne od apríla, resp. mája 2011. Od tohto dátumu vykonávala podnikateľskú činnosť na nehnuteľnostiach žalobcov iná obchodná spoločnosť. Žalobu preto voči žalovanej 2/ pre nedostatok jej pasívnej vecnej legitímácie v celom rozsahu zamietol.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podali žalobcovia odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom tak, že ho v zamietajúcej časti a v časti, v ktorej bolo rozhodnuté o trovách konania štátu potvrdil, v časti uloženia povinnosti žalobcom zaplatiť súdny poplatok zrušil a v časti, ktorou bolo rozhodnuté o trovách konania strán sporu rovnako zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou stotožňujúc sa s jeho odôvodnením. Podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie stručne, výstižne a vyčerpávajúco vysporiadal so žalobou, a to vo všetkých jej častiach, teda zákaze čerpania vody z nehnuteľností, vstupu na nehnuteľnosti a vypratania nehnuteľností. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že voda bola čerpaná práve z ich nehnuteľností, toto tvrdenie nepreukázali, keď z priložených náčrtov a fotodokumentácie tento záver prijať nemožno. Z priloženej fotodokumentácie nevyplýva ani tvrdenie žalobcov, že žalovaní vstupovali aj na ich susediace nehnuteľnosti, kde sa hydromelioračné zariadenia nenachádzali a zanechávali tam veci nesúvisiace s prevádzkou hydromelioračného zariadenia. Pokiaľ žalobcovia tvrdili, že žiadali vypratať huteľné veci z nehnuteľností, táto skutočnosť z rozšírenej žaloby nevyplýva. Ak by sa aj vypratania huteľných vecí z nehnuteľností domáhali, bol by takýto petit žaloby nejasný a neúplný, keďže absentuje vymedzenie z akých nehnuteľností a čo konkrétne žiadajú vypratať. K námietke žalobcov, že vecná legitímácia žalovanej 2/ vyplýva z jej odvolania voči uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia uviedol, že táto skutočnosť bola tvrdená žalovanou 2/ 12. novembra 2010. Po tomto tvrdení ale na základe listu spoločnosti ASPARAGUS, s. r. o. mal súd prvej inštancie dostatočne preukázané, že práve táto spoločnosť podniká od apríla, resp. mája 2011 na nehnuteľnostiach žalobcov, teda v čase rozhodnutia súdu nebola preukázaná podnikateľská aktivita žalovanej 2/. Napokon dodal, že predmetom sporu nie je otázka primeranej náhrady za obmedzenie vlastníckych práv žalobcov v zmysle vodného zákona, a preto je irelevantné sa touto otázkou zaoberať.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie. Dovolanie odôvodnili dovolacím dôvodom podľa § 431 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p. alebo Civilný sporový poriadok“) tvrdiac, že súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) C. s. p.]. Namietali, že rozhodnutia súdov sú nedostatočne odôvodnené, pretože sa otázke čerpania vody venovali len okrajovo a otázke vypratania pozemkov vôbec. Žalobcovia pritom nežiadali vypratať nehnuteľnosti, ale žiadali odstrániť huteľné veci, ktoré s prevádzkou hydromelioračného zariadenia nesúvisia a nachádzajú sa aj na príľahlých nehnuteľnostiach a nie len na tých, kde je umiestnené hydromelioračné zariadenie. Namietali aj, že súd nevykonal výsluch žalovanej 2/ a v rozhodnutí sa týmto nijako nezaoberal. Uplatnili aj dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p. teda, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Podľa žalobcov vecná legitímácia žalovanej 2/ vyplýva zo samotnej skutočnosti, že žalovaná 2/ podala proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia odvolanie, v ktorom uviedla, že je nájomcom hydromelioračného zariadenia. Poukázali na rozpor § 53 vodného zákona s Ústavou Slovenskej republiky, pretože zákonodarca nevyriešil otázku primeraných náhrad za takéto obmedzenie vlastníckeho práva, teda bolo povinnosťou konajúcich súdov zaoberať sa ústavnou konformitou citovaného ustanovenia vodného zákona. Na základe uvedeného potom žiadali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobcov uviedol, že argumenty žalobcov nenapĺňajú žiadny z uplatnených dovolacích dôvodov. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcov zamietol ako

nedôvodné. resp. odmietol. Žalovaná 2/ svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu žalobcov nevyužila.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V preskúmvanej veci žalobcovia odôvodňovali prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. a podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

8. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu. V zmysle § 420 písm. f) C. s. p. je teda relevantný taký nesprávny procesný postup, ktorý vylučuje stranu sporu z realizácie jej procesných oprávnení a ktorý marí možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pre procesnú stranu z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom (I. ÚS 50/04, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 252/04).

9. Pokiaľ žalobcovia namietali, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, najvyšší súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p.

10. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 C. s. p., ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý

proces.

11. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobcov a vyjadrení žalovaných, zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj vyporiadanie sa s odvolacími námietkami žalobcov. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v takomto prípade postačí, ak odvolací súd v rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a musí byť preto posudzované v kontexte s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým, ako už bolo uvedené, vytvára organickú jednotu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie, nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Konajúce súdy dali dostatočnú odpoveď prečo došlo k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu voči obom žalovaným. Podľa názoru najvyššieho súdu nebolo povinnosťou konajúcich súdov odôvodniť nevykonanie dôkazu výsluchom žalovanej 2/, ak žalobcovia na poslednom pojednávaní konanom 14. januára 2015 výslovne uviedli, že nemajú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Žalobcovia preto nedôvodne argumentovali, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcov.

12. Pokiaľ žalobcovia namietali, že súd nevykonal výsluch žalovanej 2/ najvyšší súd upriamuje pozornosť na svoju judikatúru, podľa ktorej povinnosť uskutočniť výsluch strany civilného sporu nie je absolútna. Ak súd nevykoná dôkaz výsluchom sporovej strany, bez ďalšieho nedochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces (R 21/2017). K obdobnému záveru dospel najvyšší súd už aj vo svojom skoršom rozhodnutí sp. zn. 2 Cdo 96/1999 uverejnenom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 26/2000 t. j., že výsluch účastníka konania je iba jedným z dôkazných prostriedkov a že nevykonanie dôkazu výsluchom účastníka konania nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb.), ak súd uváži, že vykonanie tohto dôkazu nie je na ujmu riadneho zistenia skutkového stavu. V danom spore konajúce súdy preto nepochybili, ak majú za to, že skutkový stav zistený z vykonaných dôkazov postačoval pre záver o nedostatku vecnej legitímácie žalovanej 2/, žalovanú 2/ v konaní nevypočuli. Navyše, nedá sa predpokladať, že by samotný výsluch žalovanej 2/ mohol rozhodujúcim spôsobom výsledok sporu ovplyvniť v prospech žalobcov.

13. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že zo strany žalobcov nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by boli vylúčení z uskutočňovania im patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p.

14. Dovolací súd sa následne zaoberal uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 432 C. s. p.

15. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.).

16. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

17. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať prípustnosťou a následne dôvodnosťou dovolania, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p. v spojení s § 421 C. s. p.

18. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p.

19. Okrem toho nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., je, že dovolateľ uvedie právnu (nie skutkovú) otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Inak dovolací súd nemá možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, či ide o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sú splnené osobitné podmienky uvedené v jednotlivých prípadoch, kedy je dovolanie prípustné.

20. V preskúmvanej veci žalobcovia v dovolaní síce uviedli že uplatňujú dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 432 ods. 1 C. s. p., no v dovolaní absentuje uvedenie právneho posúdenia veci, ktoré pokladajú za nesprávne a v čom konkrétne spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Vymedzeniu dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p. nezodpovedajú námietky nesprávne zisteného skutkového stavu a nesprávneho hodnotenia dôkazov, ktoré mali viesť k založeniu pasívnej vecnej legitímácie žalovanej 2/. V dovolaní sa navyše vôbec neuvádza ani právna otázka, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Za takúto otázku rozhodne nemožno považovať potrebu posúdenia § 53 vodného zákona s Ústavou Slovenskej republiky, pretože od tejto otázky rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo, keď sám odvolací súd túto otázku označil za irelevantnú pre daný spor. Okrem toho posúdenie, či ustanovenie zákona je alebo nie je v súlade s ústavou, nepatrí do právomoci najvyššieho súdu. Celé dovolanie je koncipované iba ako nesúhlas so skutkovými závermi odvolacieho súdu a prostým spochybňovaním jeho právnych záverov. Dovolanie podané žalobcami pre nesprávne právne posúdenie veci preto nezodpovedá požiadavkám z hľadiska vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. v spojení s ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcov odmietol podľa § 447 písm. c) a f) C. s. p.

22. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému 1/ úspešnému v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalobcom zaplatiť spoločne a nerozdielne náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.). Najvyšší súd žalovanej 2/ náhradu trov konania nepriznal, keďže jej žiadne preukázané trovy v dovolacom konaní nevznikli (R 72/2018).

23. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.